

Kontra-pogled

Contro-sguardo

Kritični tekst Antônia Frederica Lasalvie

Poleg priimkov in dejstva, da sta oba študirala arhitekturo, Renza in Eleno Rucli družita zanimanje za ročnost slikanja, temo, ki je bila v sodobnih umetniških praksah marginalizirana, odkar je *ready-made* iz umetniškega diskurza izpodrinil večino in človeško roko. Kljub temu se njuna načina uporabe medija barve in odgovora na vprašanje, kaj s tem medijem doseči, radikalno razlikujeta.

Renzo Rucli išče absolutno abstrakcijo, ki jo najdemo v dialektičnem nasprotju mimetičnega zagona, ki je zaznamoval evropsko slikarstvo od renesanse. Na to namiguje njegova naklonjenost popolnemu kvadratu, platonski abstrakciji, ki je v naravi ni. Edini element reprezentacije na njegovih platnih – nenavadna in izvorna izjema – je oblika jajca. Toda tudi pri tem figurativnem residuumu avtorja bolj kot organski pomen zanimata njegova geometrična konstrukcija in zgodovinska aluzija na Piera della Francesca.

Samopredpisani imperativ nenasprotovanja dvodimenzionalnosti slike se v njegovem delu izraža celo v izbiri podlage. Namesto tradicionalnega, uokvirjenega platna se odloči za kovinsko podlago, ki fizičnost slike reducira na eno samo ploskev. Ta izbira je konkreten primer, kako njegove življenjske izkušnje arhitekta najdejo izraz v njegovi nedavno oblikovani umetniški praksi.

Druga dva tektonska vidika je mogoče najti v načinu, kako Renzo Rucli gradi svoje slike. Prvi se kaže v skoraj projektnem značaju nekaterih del, ki prikazujejo razgradnjo geometrijskih oblik v navidezno kaotične vzorce. Vendar pa ta proces sledi strogo racionalnim pravilom, ki izhajajo iz operacij, narejenih na podlagi zlatega reza, ki umetnino spremeni v zapis, ki gledalcu razkriva način njenega nastajanja. Ideja konstrukcije postane eksplicitna tudi takrat, ko pozornost pritegne sklepanje in stikanje kvadratov. Ta napetost je pogosto poudarjena z

igrivim kromatičnim kontrastom in — še en primer izjeme, ki potrjuje pravilo — s prostoročno narisano potezo tik ob stičišču dveh kvadratov.

Vizualne raziskave Elene Rucli so umeščene v kontekst, kjer biva. Njeno zanimanje ni usmerjeno v preučevanje neoprijemljivih oblik, ampak se giblje okrog konkretnih stvari, ki jih lahko vidi z lastnimi očmi. Njene kompozicije — od kadriranja detajlov do priklica atmosferskih gorskih obzorij — se nahajajo na presečišču med reprezentacijo in abstrakcijo.

V raziskovanju svojega neposrednega okolja se Elena Rucli izogiba nedosegljivemu objektivnemu prikazu. Z upodabljanjem bežnih sledi v gozdnih poteh, razpršenih kompozicij svetlobe in sence ali ukrivljenih razporeditev mineralnih plasti in rastlinskih prepletov njen subjektivni pogled premosti različna časovna merila teh tvorb in jih pretvori v domišljajske oblike in barve.

V drugih delih se Elena Rucli predstavlja s črno-belimi ilustracijam, ki skrbno in natančno poudarjajo podrobnosti. V zadnjem času pa jo slikarski medij vse bolj privlači zaradi svobode, ki jo ponuja. S tehničnega vidika se njene slike izogibajo natančnosti ravne linije in mobilizirajo užitek svobodne poteze čopiča preko različnih barvnih plasti. Edini pravi vogali v njenem delu so vogali kvadratnega okvirja slike, a niti tem ni brezpogojna zavezana: vneto eksperimentira namreč tudi s kompozicijskimi in tematskimi možnostmi

okroglega platna. Ko gre za barvo, je njena izbira intuitivna in njene kompozicije lahko variirajo od tona do tona ali pa vsebujejo velike kontraste.

Naključje in red, narava in umetnost, intuicija in preiščljivenost, naivnost in disciplina so si postavljeni nasproti v *kontra-pogled*. Znotraj te izmenjave se gledalec znajde sredi večplastnega dialoga, ki izhaja iz soočenja dveh vizualnih svetov, ki sta tako zelo dobro poznana Renzu Rucliju in Eleni Rucli.